

Arrest

**nr. 86 124 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Dominique VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, diende op 20 november 2009 een (eerste) asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 28 juli 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 71.276 van 30 november 2011 heeft de Raad aan de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Op 26 april 2012 diende de verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.3. Op 4 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Het betreft de bij huidig verzoek bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten F. M (...).
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/04/2012*

Overwegende dat de betrokkene op 20 november 2009 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 5 januari 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 juli 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 november 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 26 april 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een politieverlag dd. 2009, een rijbewijs van haar man, een huwelijksakte, een geboorteakte en een kopie van een paar pagina's van haar binnenlands paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte van een kind geboren in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een taskara van haar man en een geboorteakte van R. naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene twee attesten over de bevallingen van twee kinderen en een geboortetest van S. naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat op de bevallingsattesten geen datum wordt vermeld, dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten opgestuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een attest dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Eerste middel

3.1.1. De verzoekster voert onder de hoofding “eerste middel” de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verderop in de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekster tevens de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

“de persoon die verklaart te heten F.M. (...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/04/2012”.

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het „ derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt onder meer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid zijn beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

In casu beperkt de Minister zich tot een algemene en standaardmotivering, die onvoldoende toelaat de deze beslissing naar behoren te kunnen beoordelen.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevocht (sic), in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze wetsbepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende'¹ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De door verzoekster ingeroepen middelen dienen dan ook gegrond te worden verklaard.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

De bestreden beslissing dient ook aan de materiele motiveringsvereiste te voldoen. De opgegeven motieven moeten de beslissing in feite en in rechte kunnen dragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt niet aanvaard. Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur.

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO, 1990, 31).

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat terzelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 September 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat de Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21,037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Dat in casu de feitenvinding enkel is gebeurd wat betreft de

feiten ingeroepen in het kader van de niet terugkeer met verwijzing naar de vluchtelingenzaak hetgeen kennelijk niet afdoende is.

In deze zaak heeft de verzoekende partij documenten neergelegd nopens haar identiteit en haar naam opgeven. Dat voorts ook uit documenten haar juiste geboortedatum blijkt.

De administratie neemt vervolgens een beslissing op de verkeerde naam en geeft helemaal geen motieven waarom de bestreden beslissing genomen is op de familienaam van de echtgenoot.

Dat ook de juiste geboortedatum werd bewezen en opgegeven. De administratie heeft geen rekening gehouden met deze gegevens. Het gegeven van de juiste naam in een beslissing is dermate essentieel en belangrijk dat wanneer de administratie een beslissing neemt onder een verkeerde naam dit de motivering van de beslissing aantast en er eigenlijk niet meer gesproken kan worden van motieven die de beslissing nog kunnen dragen. Dat ook de juiste de opgaven van de juiste geboortedatum een dergelijk essentieel element is.”

Uit de lezing van het eerste middel blijkt dat de verzoekster, na een uitgebreide inleiding bestaande uit een loutere weergave en opsomming van diverse rechtsleer en rechtspraak betreffende de in het middel aangevoerde bepalingen en beginselen, in essentie meent dat de motiveringsplicht is geschonden doordat geen rekening werd gehouden met de nieuwe identiteitsgegevens die zij heeft neergelegd waaruit haar juiste naam en geboortedatum blijken. De verzoekster is van oordeel dat het nemen van een beslissing onder de verkeerde naam de motivering van deze beslissing aantast in die mate dat de motieven de beslissing niet kunnen dragen. Ook de opgave van de juiste geboortedatum is volgens de verzoekster een dergelijk essentieel element.

3.1.2. De Raad wijst erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt. De genoemde bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, RvS 24 februari 2005, nr. 141.180). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE).

De Raad wenst vooreerst te benadrukken dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster ter gelegenheid van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar tweede asielaanvraag heeft verklaard dat zij en haar echtgenoot zich bij aankomst en op aanraden van de smokkelaar hadden ingeschreven onder een valse familienaam, F. Zij verklaarde dat haar werkelijke familienaam L. is, en dat de werkelijke familienaam van haar echtgenoot en kinderen K. is. Bij haar tweede asielaanvraag legde zij tevens een kopie van haar binnenlands paspoort, op de naam L., neer alsook haar huwelijksakte. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt daarnaast dat de verzoekster op 20 september 2009 een eerste asielaanvraag indiende onder de naam F. Doorheen de hele eerste asielprocedure heeft zij nooit melding gemaakt van een andere naam dan F., tot en met de behandeling van haar beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe. Op 26 april 2012 diende de verzoekster een tweede asielaanvraag

in, wederom onder de naam F. Slechts op 4 mei 2012, dit is tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de tweede asielaanvraag, maakt zij voor de eerste maal melding van de naam L.. Hetzelfde geldt voor de geboortedatum van de verzoekster, waarbij trouwens enkel het geboortjaar en niet de geboortedag en –maand verschillend is (tot 4 mei 2012 gaf de verzoekster aan in 1979 te zijn geboren, terwijl zij tijdens het interview van 4 mei 2012 verklaarde dat zij in 1980 is geboren).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in de aanhef de familienaam F. vermeldt en het geboortjaar 1979. Naast de vermelding van de familienaam F. en het geboortjaar 1979, bevat de bestreden beslissing nog de volgende elementen aan de hand waarvan de adressaat van deze beslissing kan worden geïdentificeerd: het DVZ-nummer, de voornaam, de nationaliteit die de verzoekster verklaart te bezitten, de geboorteplaats, de geboortedag en -maand, de datum van de eerste asielaanvraag, de datum dat het dossier van de eerste asielaanvraag werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal, de datum van de daarop volgende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de eerste asielaanvraag werd afgewezen, de datum waarop de Raad in beroep een arrest velde waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en tot slot de datum waarop de verzoekster haar tweede asielaanvraag indiende. Al deze data zijn in overstemming met de stukken van het administratief dossier en worden door de verzoekster niet betwist.

De Raad is van oordeel dat de verzoekster op zekere wijze kan worden geïdentificeerd aan de hand van de verschillende in de bestreden beslissing opgegeven elementen. De bestreden beslissing, die de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag betreft, heeft wel degelijk betrekking op de verzoekster en niet op iemand anders. De Raad stelt vast dat de verzoekster in het kader van het onderhavige beroep niet betwist dat zij de adressaat is van de bestreden beslissing en dat zij deze beslissing bovendien daadwerkelijk heeft kunnen aanvechten middels het onderhavige beroep. Bij het feit dat de bestreden beslissing niet haar beweerde correcte familienaam en geboortedatum vermeldt heeft zij dus geen nadeel ondervonden, zodat niet valt in te zien welk belang zij heeft bij haar grief.

Het feit dat in de aanhef van de bestreden beslissing van 4 mei 2012 de familienaam F. en het geboortjaar 1979 wordt vermeld, is overigens te wijten aan het gedrag van de verzoekster zelf. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt met name dat zij, bij het indienen van de eerste asielaanvraag op 20 november 2009 de naam F. en het geboortjaar 1979 heeft opgegeven aan de bevoegde diensten en dat zij omtrent deze gegevens nooit andere verklaringen heeft afgelegd tot op het moment dat zij op 4 mei 2012 in het kader van de tweede asielprocedure op de Dienst Vreemdelingenzaken werd geïnterviewd. Door gedurende twee en een half jaar ten overstaan van zowel de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal als de Raad gebruik te maken van een valse naam en een incorrecte geboortedatum, ligt zij zelf aan de oorzaak van de verwarring die er bestaat omtrent haar identiteit. Bovendien maakt de verzoekster deze verwarring nog groter door in het verzoekschrift nog een derde naam, I. (...) op te geven. Aangezien de verzoekster zelf aan de oorzaak van de verwarring ligt, kan zij met haar betoog geen kennelijk onredelijk handelen van de verweerder aantonen. De in het middel aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht, kan niet worden aangenomen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster bij haar tweede asielaanvraag geen origineel van haar binnenlands paspoort heeft bijgebracht, maar dat slechts kopieën van het binnenlands paspoort en een huwelijksakte werden voorgelegd. Ook in het kader van het onderhavige beroep legt de verzoekster geen origineel paspoort voor. Nu een huwelijksakte geen bewijs van de identiteit uitmaakt en nu kopieën gemakkelijk te manipuleren en te vervalsen zijn, liggen er geen bewijskrachtige gegevens voor die de identiteit van de verzoekster op zekere wijze aantonen. De Raad kan de beweerde correcte identiteit van de verzoekster dan ook niet voor waar aannemen en acht het niet onzorgvuldig, noch strijdig met de motiveringsplicht dat de bestreden beslissing de oorspronkelijk door de verzoekster opgegeven naam vermeldt.

3.1.3. Het eerste middel, in zoverre de verzoekster er al belang bij heeft, is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 48, 51/8 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen,

ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet van 29 juli 1991 en van “de andere bepalingen in het Belgisch recht die de motiveringsvereiste opleggen”.

Zij citeert de motivering van de bestreden beslissing en zet voorts het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissing artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet schendt, door zoals verder blijkt volkomen ten onrechte de asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Dat de bestreden beslissing evenmin afdoende gemotiveerd is.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet ter zake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a. la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en Mt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; dr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation fonnelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zittin 1988) 1990-91, iw. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat een motivering afdoende en draagkrachtig moet zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (RvSt., COOLS, nr. 42143 van 3 maart 1993; RvSt. BULENS, nr. 43.596 van 30 juni 1993; RvSt.. FLAMAND, nr. 43782 van 12 juli 1993; RvSt. KEIRSEBILCK, nr. 51142 van 16 januari 1995; RvSt.JAQUES, nr 51576 van 8 februari 1995; RvaVAN HOORNEWEDER, nr. 52975 van 18 april 1995; BREUGELMANS, nr. 72835 van 30 maart 1998; (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr.749). Dat een motivering pas draagkrachtig kan zijn en de beslissing kan schragen zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

Dat de bestreden beslissing door te stellen dat de envelop enkel bewijst dat er iets werd verzoeker het onmogelijk maakt om uiteindelijk te kunnen bewijzen at de stukken in handen werden gekregen na de eerste asielaanvraag.

Dat door dergelijke motivering het onmogelijk wordt om ter zake nog enig nieuw stuk voor te leggen, nu door dergelijke motivering het eigenlijk onmogelijk wordt om nieuw stukken in ontvangst te nemen op een normale wijze zoals de postdiensten. Dat immers wanneer men op de buitenzijde een lijst van stukken zou weergeven dit de verzenders in gevaar zou brengen en er een groot risico zou bestaan dat de stukken uiteindelijk niet verder bun bestemming tot België zouden kunnen krijgen. Dat een lijst in de zending zelve uiteraard evenmin kan nu men diezelfde redenering zou kunnen toepassen tussen een lijst en een envelop (sic) door ze te zien als aparte stukken die op zichzelf niets bewijzen.

Dat niet opgaat te verlangen dat het onmogelijk wordt bewezen.

Dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geschonden wordt door een beslissing die het eigenlijk onmogelijk maakt om nieuwe stukken naar voor te brengen.

Dat het niet onredelijk is aan te nemen dat personen op de vlucht niet steeds beschikken over alle mogelijke documenten wanneer zij vluchten. Dat het ook redelijk is aan te nemen dat zij pas na een eerste asielaanvraag er in geslaagd zijn om een aantal documenten te verkrijgen.

Dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dient geïnterpreteerd te worden in overeenstemming van artikel 1 van het verdrag van Genève.

Dat artikel 1 van het verdrag van Genève in ieder geval van toepassing is gelet op artikel 48 van de vreemdelingenwet die dit verdrag van toepassing maakt.

Dat het strijdig zou strijdig zijn met artikel 1 van de Conventie van Genève de aanvraag tot erkenning niet te onderzoeken om de enkele reden dat de kandidaat vluchteling gedurende een zekere termijn in een derde land verbleven heeft daar waar artikel 1 van de conventie van Genève directe werking heeft en aldus elke bepaling die hier mee in strijd is niet kan worden toegepast (Raad van State Frankrijk dd. 16 januari 1981 en 27 maart 1981 (toegepast door de latere rechtspraak van de Commission de recours de réfugiés), Journal de Droit international (Clunet) 1981, 588, Daaloz-Sirey, 1981, 250; Raad van State Nederland, dd. 17 juli 1978, R.V. 178, nr. 76, vaste rechtspraak sindsdien; zie ook BOSSUYT, M. " Enkele beschouwingen bij de nieuwe asielwet van 6 mei 1983" in FOGLETS, M.C. en PARMENTIER, S., De nieuwe Vreemdelingenwet, 1993,81). Dat de het non-refoulement beginsel kan geschonden worden, wanneer de vreemdeling een vluchteling blijkt te zijn, ingeval van weigering op formele gronden (BOSSUYT, M., "Het Arbitragehof en de opschortingsmogelijkheid door de Raad van State van de bevestigende beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen" in DE FEYTER, K., FOGLETS, M.C, HUBEAU,, B., Migratie en Migrantenrecht, 1, 1995, 90, noot 90).Dat artikel 52, 4° van de vreemdelingenwet aldus niet kan worden toegepast. Dat diezelfde rechtsgrond en redenering kan worden toegepast op artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Dat het niet strookt met artikel 1 van het verdrag van Genève en ook artikel 48 van de vreemdelingenwet eigenlijk een onmogelijk bewijsvereiste in te voeren. Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29). Dat dit ook geldt voor zover de Belgische wetgeving ter zake wordt ingeroepen ten einde vluchteling te worden verklaard.

Dat hierdoor ook artikel 1 van het verdrag van Genève en ook artikel 48 van de vreemdelingenwet geschonden zijn nu de bestreden beslissing door te stellen dat de envelop onkel bewijst dat er iets werd verzonden het onmogelijk maakt om uiteindelijk te kunnen bewijzen dat de stukken in handen werden gekregen na de eerste asielaanvraag.

Dat door dergelijke motivering het onmogelijk wordt om ter zake nog enig nieuw stuk voor te leggen, nu door dergelijke motivering het eigenlijk onmogelijk wordt om nieuw stukken in ontvangst te nemen op een normale wijze zoals de postdiensten. Dat immers wanneer men op de buitenzijde een lijst van stukken zou weergeven dit de verzenders in gevaar zou brengen en er een groot risico zou bestaan dat de stukken uiteindelijk niet verder hun bestemming tot België zouden kunnen krijgen. Dat een lijst in de zending zelve uiteraard evenmin kan nu men diezelfde redenering zou kunnen toepassen tussen een lijst en een envelop (sic) door ze te zien als aparte stukken die op zichzelf niets bewijzen.

Dat niet opgaat te verlangen dat het onmogelijk wordt bewezen.

Dat een aantal nieuwe stukken werden neergelegd zodat de beslissing die daar geen rekening mee houdt, dienaangaande geen motivering bevat, niet gemotiveerd is (cft. RVV Nr. 24.879 van 23 maart 2009. dat een geval bespreekt waarin een persoon stelt dat diens familieleden toegekomen zijn en feiten meegemaakt hebben die hij nog niet voorafgaandelijk had vernomen). Dat dergelijke rechtspraak ook dient te worden toegepast in de gevallen waarin een verzoekende partij zoals in casu niet aan de neergelegde geraakte en pas na afloop van de eerste asielprocedure er is kunnen in slagen de hand te leggen op de door de bestreden beslissing aangegeven nog niet voorgelegde documenten.

Dat het politieverlag de vervolging van de man bewijst. Dat de huwelijksakte en de geboorteakte bewijzen dat het een gemengd huwelijk betreft tussen enerzijds een Afghaanse man en anderzijds een Russische dame. Dat het algemeen bekend is dat mede gelet op de Russische bezetting personen van Russische afkomst /nationaliteit vervolgd worden in Afghanistan. Dat men reeds vervolgd wordt als men Russische connecties heeft zoals in casu de man, die zoals gesteld getrouwd is met een Russische dame."

3.2.2. De Raad brengt in herinnering dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De genoemde bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, RvS 24 februari 2005, nr. 141.180). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing die gelegen is in artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en na een bespreking van de vermeende nieuwe elementen die de verzoekster heeft aangebracht, vastgesteld dat de verzoekster geen nieuwe gegevens aanbrengt waaruit zou blijken dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verzoekster toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.2.3. De in de titel van het eerste middel vermelde "*andere bepalingen in het Belgisch recht die de motiveringsvereiste opleggen*" worden in het verzoekschrift niet verder geduid. De Raad merkt op dat een middel of een onderdeel van een middel slechts ontvankelijk is in de mate dat wordt aangegeven welke precieze bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

3.2.4. Aangezien de verzoekster in de uiteenzetting van het middel inhoudelijke kritiek levert tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het weze herhaald dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn oordeel in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing betreft een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals ook uitdrukkelijk in de aanhef van de bestreden beslissing wordt aangegeven. De bestaanbaarheid van de bestreden beslissing met de materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht samen met de in het middel opgeworpen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.2.5. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toekent aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of haar gemachtigde, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bijgevolg tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2.6. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris is ingegaan op de elementen die verzoekster bij haar tweede asielaanvraag van 26 april 2012 als nieuwe elementen heeft aangebracht, en daaropvolgend besluit dat de verzoekster *“geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* zodat de betrokken aanvraag niet in overweging wordt genomen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster bij haar tweede asielaanvraag de volgende documenten heeft aangebracht: haar huwelijksakte, een kopie van haar geboorteakte, een kopie van haar binnenlands paspoort, de geboorteakte van haar oudste zoon R. en de geboorteakte van haar jongste zoon E.. In de bestreden beslissing wordt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, op elk van de door de aangebrachte documenten nader ingegaan. Met betrekking tot het de huwelijksakte, de geboorteakte en de kopie van het binnenlands paspoort wordt opgemerkt *“dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag”*. Omtrent de geboorteakte van de oudste zoon R. wordt opgemerkt dat *“de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag”*. Omtrent de geboorteakte van E. wordt het volgende overwogen: *“dat de betrokkene een geboorteakte van een kind geboren in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene”*. Tot slot wordt over de enveloppe opgemerkt dat *“een enveloppe enkel is wat ze is, een attest dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd”*. De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met een aantal door haar neergelegde nieuwe stukken.

De Raad stelt vast dat de verzoekster in de uiteenzetting van het middel niet betwist dat zij de geboorteakte van haar oudste zoon reeds bij de eerste asielaanvraag had overgemaakt. De verzoekster maakt ook op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zij de voor het eerst bij de tweede asielaanvraag voorgelegde stukken niet eerder kon neerleggen, met name tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag door het commissariaat-generaal of naar aanleiding van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij beperkt zich immers tot de loutere stellingname dat het redelijk is om aan te nemen dat personen op de vlucht op het moment van de vlucht niet steeds beschikken over de nodige documenten en dat het ook redelijk is om aan te nemen dat zij pas na een eerste asielaanvraag erin zijn geslaagd om een aantal documenten te bemachtigen, maar brengt geen enkel concreet element aan om aan te tonen dat zij deze documenten slechts na het afsluiten van de eerste asielpprocedure heeft verkregen of heeft kunnen verkrijgen.

De verzoekster werpt op dat de in de bestreden beslissing vermelde motivering met betrekking tot de enveloppe het onmogelijk maakt om te kunnen bewijzen dat de stukken in handen werden gekregen na de eerste asielaanvraag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat de verzoekster ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag een enveloppe heeft voorgelegd (zie de door de verzoekster ondertekende transcriptie van het interview dat op de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgenomen op 4 mei 2012). De overweging in de bestreden beslissing dat “*een enveloppe enkel is wat ze is, een attest dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd*” komt bijgevolg neer op een niet ter zake doende motief. De kritiek tegen dit motief is dan ook niet dienstig. De Raad stelt vast dat de enveloppe in kwestie door de echtgenoot van de verzoekster werd aangebracht ter ondersteuning van de tweede asielaanvraag die ook hij heeft ingediend. Een kopie van de enveloppe bevindt zich wel in het administratief dossier in het onderhavige beroep. Op zicht van deze kopie blijkt dat op de enveloppe enkel de naam, het adres en het telefoonnummer van de echtgenoot van de verzoekster als bestemming en het adres van de afzender uit Afghanistan staat vermeld. Op de enveloppe werd door de Belgische postdiensten een klever aangebracht waaruit blijkt dat de zending werd aangeboden op 18 oktober 2011. De enveloppe bevat dus geen enkele indicatie omtrent de inhoud ervan, zodat op geen enkele wijze kan worden nagegaan wat de precieze inhoud van de enveloppe is geweest. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de staatssecretaris om deze enveloppe niet aan te nemen als bewijs van het tijdstip waarop de voorgelegde stukken werden verkregen.

Waar de verzoekster stelt dat het te gevaarlijk is voor de afzenders om een inhoudsopgave op de enveloppe aan te brengen en dat er een groot risico is dat de zending niet ter bestemming in België zou geraken, wijst de Raad erop dat de verzoekster zich hier beperkt tot loutere beweringen die bovendien een zeer hypothetisch karakter hebben. Dergelijke beweringen volstaan niet om de wettigheid van de bestreden beslissing in het gedrang te brengen.

De Raad stelt vast dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij haar tweede asielaanvraag elementen heeft aangebracht aanbracht die voldoen aan de onder punt 3.2.5. weergegeven drievoudige cumulatieve voorwaarde om “nieuwe gegevens” uit te maken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en waarmee de verweerder geen rekening heeft gehouden. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij de verzoekster (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

Waar de verzoekster in een laatste alinea van het eerste middel aangeeft dat het politieverlag bewijst dat haar man vervolgd werd, dat de huwelijksakte en de geboorteakte bewijzen dat het een gemengd huwelijk betreft tussen een Afghaan en een Russische en dat het algemeen bekend is dat personen van Russische afkomst of nationaliteit en personen met Russische connecties in Afghanistan worden vervolgd, merkt de Raad op dat de verzoekster er hierbij aan voorbij gaat dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de door haar bijgebrachte elementen geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van het genoemde artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zodat deze nieuwe asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, heeft de verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij, in weerwil van de bevindingen van de bestreden beslissing, nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij moest zich en kon zich *in casu* dan ook niet inhoudelijk uitspreken over de vervolging die de verzoekster beweert te koesteren. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de problematiek die de verzoekster hier aanhaalt in wezen een bevestiging inhoudt van het asielaanvraag dat reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag werd beoordeeld en dat niet heeft geleid tot het toekennen van de vluchtelingenstatus noch van de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel

51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Stukken die er enkel toe strekken al bij de eerste asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven en/of de weigeringsmotieven van deze aanvraag te weerleggen, maken dan ook geen nieuwe gegevens uit in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187.209).

In de mate dat de verzoekster erop aanstuurt dat de Raad zou overgaan tot een beoordeling ten gronde van de tweede asielaanvraag, dient erop te worden gewezen dat de Raad in het kader van het onderhavige annulatieberoep niet de bevoegdheid heeft om zich hierover uit te spreken.

Voor het overige beperkt de verzoekster zich in de uiteenzetting van het middel tot een opsomming van diverse rechtspraak en rechtsleer inzake de formele en materiële motiveringsplicht. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de verzoekster met haar theoretisch betoog geen schending aantoonde van de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur. Waar de verzoekster stelt dat de rechtspraak van de Raad in het arrest nr. 24.879 van 23 maart 2009 ook dient te worden toegepast in de gevallen waarin men pas na afloop van de eerste asielprocedure de hand heeft kunnen leggen op nog niet eerder voorgelegde documenten, wijst de Raad erop dat de verzoekster niet concreet aantoonde dat de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest nr. 24.879 ook in haar geval kan worden toegepast. Met de loutere stelling dat bepaalde rechtspraak in verband met de motiveringsplicht naar analogie moet worden toegepast, kan zij de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Aangezien elke zaak individueel moet worden beoordeeld en aangezien precedenten in het Belgische rechtssysteem geen bindende kracht hebben, dient de Raad hoe dan ook niet verder in te gaan op de door de verzoekster aangehaalde rechtspraak (RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.7. Waar de verzoekster de schending aanvoert van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing geen standpunt wordt ingenomen over de behoefte aan internationale bescherming van de verzoekster, maar dat slechts wordt vastgesteld dat zij bij haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals reeds aangegeven onder punt 3.2.5. is hij hiertoe immers niet bevoegd en ligt de exclusieve bevoegdheid ter zake bij de commissaris-generaal. Artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48 van de vreemdelingenwet hebben dan ook geen uitstaans met de bestreden beslissing zodat de verzoekster zich *in casu* niet dienstig kan beroepen op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van artikel 48 van de vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de, overigens louter theoretische, beschouwingen die de verzoekster wijdt aan het non-refoulementsbeginzel.

3.2.8. De verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van haar tweede asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat haar tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2.9. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. Derde middel

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekster een motiveringsgebrek aan alsook de onbevoegdheid van de overheid. Het middel wordt als volgt ontwikkeld:

“Dat de bestreden beslissing luidens de beslissing zelve zou genomen zijn de Federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie vreemdelingenzaken onder de hoofding lbz.

Dat er geen bevoegdheid ratione materiae is nu het administratief orgaan zijn bevoegdheid te buiten gaat wanneer het handelt zonder daartoe rechtstreeks of onrechtstreeks door de Belgische Grondwet of door een Belgische Wet grondwet te zijn gemachtigd of nog wanneer het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeienis niet is overgelaten is onttrokken of wanneer een administratieve overheid zich de

bevoegdheid aanmatigt de Belgische Grondwet of Wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen (LAMBRECHTS, W , Geschillen van Bestuur Kluwer, Antwerpen, 1988, p; 65).

Dat binnenlandse zaken niet bevoegd is om ter zake een beslissing te nemen in zake migratie en asielbeleid zoals in casu. Dat door een fout in de opgave in de beslissing van de betekende overheid de beslissing dient geannuleerd te worden (Rvst. 28 mei 2009, zoals geciteerd in de brief van de Commissaris-Generaal der Vluchtelingen van 30 juni 2009).

Dat er bijgevolg een andere overheid heeft beslist en bevoegdheid heeft aangematigd die door een andere overheid dient uitgeoefend te worden.

Dat hieruit volgt dat de bestreden beslissing niet genomen is door de bevoegde overheid.”

3.3.2. De Raad merkt op dat de beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie, zoals duidelijk blijkt uit de handtekening onder de beslissing met daarboven de vermelding “*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie*”. De Dienst Vreemdelingenzaken behoort organisatorisch weliswaar tot de FOD Binnenlandse Zaken, vandaar dat in de hoofding van de beslissing melding wordt gemaakt van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken. De verzoekster dwaalt derhalve wanneer zij stelt dat de beslissing genomen werd door “binnenlandse zaken”.

Het in het middel aangevoerde “motiveringsgebrek” wordt niet verder toegelicht. De verzoekster verschaft niet de minste uitleg omtrent het precieze motiveringsgebrek waarmee de bestreden beslissing zou behept zijn. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE